KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS TREDJE AFDELING
24. maj 1988 *

I de forenede sager 78 og 220/87,

Giovanni Santarelli, tidligere tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, rue des Ménapiens, 31, 1040 Bruxelles, ved advokat Pierre-Paul van Gehuchten, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Loesch, 2, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved de juridiske konsulenter Peter Kalbe og Joseph Griesmar som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Den Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 27. oktober 1986 om at henvise sagsøgerens sag til Invaliditetsudvalget og af 24. februar 1987 om pensionering af sagsøgeren på grund af invaliditet,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden J. C. Moitinho de Almeida, dommerne U. Everling og Y. Galmot,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: J.-G. Giraud

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

Kendelse

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 13. marts 1987 har tjenestemand i lønklasse B2 ved Kommissionen Giovanni Santarelli anlagt to sager i medfør af artikel 91, stk. 4, i tjenestemandsvedtægten (herefter benævnt »vedtægten«) med påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 27. oktober 1986 om at henvise sagsøgerens sag til Invaliditetsudvalget samt om annullation af konsekvenserne af denne afgørelse, herunder navnlig afgørelsen af 24. februar 1987 om pensionering af sagsøgeren på grund af invaliditet.

2 Ved stævning indgivet den 16. juli 1987 har Santarelli anlagt sag i medfør af vedtægtens artikel 91, stk. 2, ligeledes med påstand om annullation af afgørelsen af 27. oktober 1986 og de heraf følgende akter.

3 Det fremgår af oplysningerne i sagen, at ansættelsesmyndigheden i medfør af vedtægtens artikel 59, stk. 1, afsnit 4, besluttede at henvise sagsøgerens sag til Invaliditetsudvalget, da den havde konstateret, at han i tidsrummet mellem den 1. juni 1981 og den 31. maj 1984 havde været fraværende fra tjenesten af helbredsmæssige grunde i i alt 390 dage. Udvalget erklærede, at sagsøgeren var i stand til at udføre sit arbejde, men forbeholdt sig dog ret til at undersøge ham igen i slutningen af 1985, »såfremt hans helbredstilstand ikke havde stabiliseret sig endeligt«. Udvalgets konklusion blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 16. oktober 1984.

4 Den 27. oktober 1986 besluttede ansættelsesmyndigheden efter at have konstateret, at sagsøgeren atter havde været fraværende af helbredsmæssige grunde i i alt 211 dage i tidsrummet mellem den 28. september 1984 og den 27. oktober 1986, på ny at henvise sagen til Invaliditetsudvalget, for at dette kunne tage endelig stilling til, om han var i stand til at varetage sit arbejde på normal vis.

5 Ved skrivelse af 16. januar 1987 indgav Santarelli en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over afgørelsen af 27. oktober 1986, hvori han anførte, at ansættelsesmyndigheden havde beregnet det fravær på 12 måneder, som kræves efter vedtægtens artikel 59, stk. 1, for at sagen kan henvises til Invaliditetsudvalget, forkert.

6 Ved afgørelse af 24. februar 1987 afskedigede ansættelsesmyndigheden sagsøgeren med pension i henhold til vedtægtens artikel 53, idet den henviste til den konklusion, Invaliditetsudvalget var nået til på mødet den 6. januar 1987, hvorefter sagsøgeren var blevet varigt og totalt invalid og derfor ude af stand til at varetage en stilling inden for sin stillingsgruppe.

7 Ved processkrifter indgivet til Domstolens Justitskontor den 8. maj 1987 og den 2. oktober 1987 har Kommissionen fremsat to formalitetsindsigelser i henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 1.

8 Ved kendelse af 4. maj 1988 har Domstolens Tredje Afdeling truffet bestemmelse om forening af de to sager. Da parternes skriftlige stillingtagen indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for, at Domstolen kan træffe afgørelse om, hvorvidt de to sager kan antages til realitetsbehandling, har den ikke anset det for nødvendigt at høre parternes mundtlige forklaring.

9 Kommissionen har nedlagt påstand om afvisning af de to sager, idet den har gjort gældende, at betingelserne i vedtægtens artikel 59, stk. 1, for at henvise sagen til Invaliditetsudvalget var opfyldt i det foreliggende tilfælde, og at denne foranstaltning under alle omstændigheder kun forbereder afgørelsen om pensionering og følgelig ikke kan være en akt, der indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren, som kan gøres til genstand for en klage og et søgsmål ved siden af dem, der kan rettes mod den egentlige afgørelse om pensioneringen.

10 For så vidt angår påstanden om annullation af afgørelsen om pensionering er Kommissionen af den opfattelse, at denne påstand ligeledes må afvises, fordi sagsøgeren ikke forinden har indgivet klage til ansættelsesmyndigheden, således som vedtægtens artikel 90, stk. 2, kræver. Kommissionen har desuden pointeret, at der ikke i stævningerne er fremført argumenter af materiel eller formel karakter vedrørende denne afgørelse.

11 I den første sag (78/87) har Kommissionen desuden gjort gældende, at sagen må afvises, fordi betingelserne i vedtægtens artikel 91, stk. 4, ikke var opfyldt, idet der ikke var vedlagt en anmodning om udsættelse af gennemførelsen af den påklagede afgørelse eller om foreløbige foranstaltninger.

12 Sagsøgeren har gjort gældende, at ansættelsesmyndighedens afgørelse af 27. oktober 1986 om at indbringe sagen for Invaliditetsudvalget er truffet i strid med vedtægtens artikel 59, stk. 1, idet ansættelsesmyndigheden har foretaget en forkert beregning af de 12 måneder, hvori sagsøgeren tilsammen har haft sygeorlov inden for en periode på 3 år forud for indbringelsen af sagen for udvalget. Han har gjort gældende, at han har søgsmålsinteresse med hensyn til denne afgørelse, idet denne — langt fra at være rent forberedende — danner grundlaget for den procedure, der førte til pensioneringen, og at denne afgørelses ugyldighed nødvendigvis må medføre, at alle akter til dens gennemførelse er ulovlige. Desuden har han gjort gældende, at en forberedende akt kun er unddraget legalitetsprøvelsen, for så vidt som den overlader det til den, der er beføjet til at træffe afgørelsen, at bestemme, hvordan den skal følges op. I det foreliggende tilfælde kunne ansættelsesmyndigheden imidlertid kun træffe en afgørelse, der gik i samme retning som Invaliditetsudvalgets konklusion.

13 Det bemærkes, at beslutningen om at henvise sagsøgerens sag til Invaliditetsudvalget er en forberedende akt, som er et led i proceduren ved pensionering. Forberedende akter kan imidlertid ikke gøres til genstand for et søgsmål (jfr. blandt andet Domstolens kendelse af 18. november 1980, Macevicius mod Europa-Parlamentet, sag 141/80, Sml. s. 3509), og sagsøgeren kan kun under et søgsmål til prøvelse af den afgørelse, der træffes efter proceduren, gøre gældende, at tidligere handlinger, som er snævert forbundet hermed, er ulovlige (jfr. dom af 14. december 1966, Cesare Alfieri mod Europa-Parlamentet, sag 3/66, Sml. 1965-1968, s. 317).

14 Endelig må det konstateres, at sagsøgeren ikke har indgivet en klage over afgørelsen om afskedigelse med pension i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2.

15 Heraf følger, at sagerne må afvises.

Sagens omkostninger

16 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at betale sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

efter at have hørt generaladvokaten

1) Sagerne afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Luxembourg, den 24. maj 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

J. C. Moitinho de Almeida
Formand for Tredje Afdeling